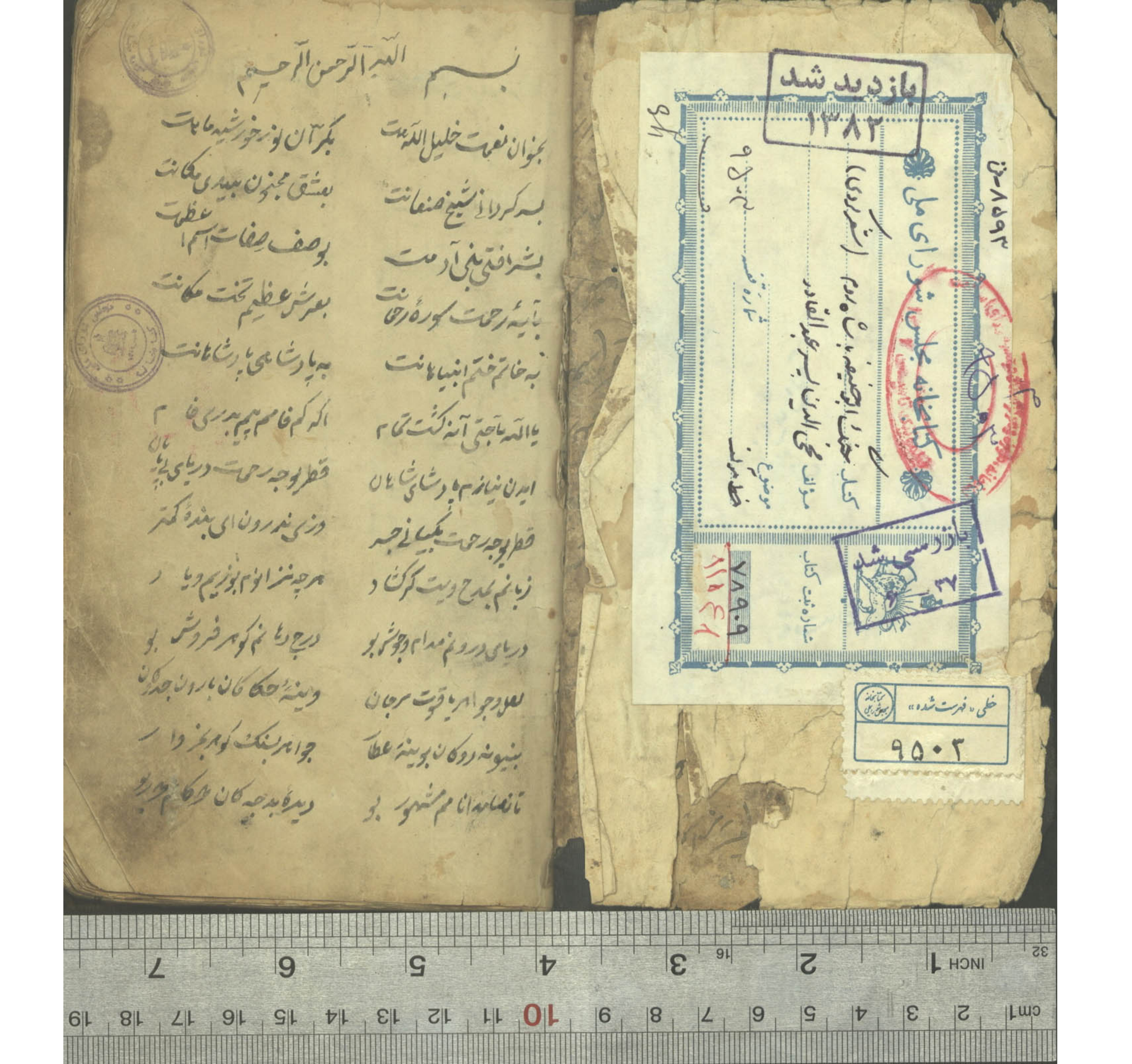

بسم الله الرحمن الرحیم

بحوان نعمت خلیل الله بحت | بکر آن نور خورشید مابات
به کرداری شیخ صنعانت | بعشق مجنون بیداری مکانت
بشرافتی بنی آدمت | بوصف صفات اسم اعظمت
بایه رحمت سوره رحمانت | بعرش عظیم تخت مکانت
به خاتم ختم انبیا هانت | به پادشاهی پادشاهانت
یا الله حاجتی آنه کشت تمام | اکر کم فاهم هیم پدری خام
ایدن نیازم پادشاهی شاهان | قطره بوجه رحمت دریای بی پایان
قطره بوجه رحمت بکیانی جبر | درزی نهر روان ای بنده کمتر
زبانم بمدح وبیت کرکن د | هرچه نیز اتوم بوزیم دریا ر
دریای درونم مدام وجوش بو | درج دهانم کوهر فشردش بو
لعل وجواهر یاقوت مرجان | وینه حکا کان بار ونا جد کان
بنیونه روکان بو بینه عطا | جواهر بنک کوهر بحر دار
تا نصاحه انام مشهور بو | ویده بدچه کان کام دهر بو

بسم الله الرحمن الرحیم

بعنوان نعمت خلیل اللهنك — بکر آن نور خورشید عاینك
به کردار شیخ صنعانك — بعشق مجنون بیعدی مکانك
بشرافتی بنی آدمك — بوصف صفات اسم اعظمك
بآیه رحمت سوره رحمانك — بعرش عظیم تخت مکانك
به خاتم ختم انبیانك — به پادشاهی پادشاهانك
یا الله حاجتی آنه کنت تمام — اگر کم قاسم هیچ بدری فام
ایدن نیازم پادشاه شاهان — قطره بوجه رحمت دریای بی پایان
قطره بوجه رحمت یکیانی جه — درّی نهر روان ای بنده کمتر
زبانم بمدح ویت گرکن د — هرچه نثر انوم بو زریم دریا ر
دریای درونم مدام دجوش بو — درج دهانم گوهر فشردش بو
لعل وجواهر یاقوت مرجان — دینه جکاکان بار روان جدکن
بنیوشه روکان بو سینه عطا — جواهر سنگ گوهر بحر دار
تا نصاحه انا مم مشهور بو — دیده بدجه کان ارکانم دربو

١ تا بواچون مدح شاهان باد ستور — مدح ساقی و عرض شراب اظهور
نیازم ایدن رحیم الرحمن — بکرون ثنای جنگ شای مردان
بلفظ کوران بواچون تمام — مدح شای مردان علیه سلام
هر کس که مدام آل حیدر ن — مدام شربتش آب کوثر ن
هر کس که دانش بزار روتمام — چون خر ن کر یا بولو کام
مرد بی دانش چه خر کمتر ن — درخت خیرش دایم بی بر ن
بدانش مشو دولت برباد ه — بی دانش خیرش نمین بلده
اینه گشت بهجت دانای داور ن — بکسی مرد بخشش یاور ن
به توفیق تو الرحیم رهبر — بواچون ثنای حیدر صفدر
چون لوا جنگ رومات فرنگ — واچون حنیفه چو آورد به جنگ
محمد حنیفه شای دلدل سوار — او چند باجرا اشی دیردن بسر
دیاو دیره شغریو کلا اندام — چون بی محمد بی و دانه دام
ادروشای مردان وقت صبح — آورد خیال ولایت قیصر
آخر کرد خبر اور جه صب صلات — سازد اسپای بی جنگ رومات

دهمو هزار

دهمو هزار اصحابه گزین — چنی ویش سازد ابزم جنگ دین
سوار بی لوا والای پیغمبر — جبش بستانو بکمروش نور
با فتح نصرت فیروزه اختر — به لت کوران نو بینو زرر
رسول سرور جبش بی کیالت — کرد نو رنیار وشراکه رالت
پیابه چه الپ جبش کرد نور — رو کرد نو لت روماتی قیصر
ده شبانو روز نکرن ان خواب — قهطاشان پیکار بی خورده بی خواب
بعد از یازده هم باوان بولت — بس حد و بوم پادشای رومات
دیثان دیارش حصاری جیدو — بلین ترجه چرخ ظلم شار زد
اصحابان دیثن قلعه ای بی امان — فزون تر جه چرخ برز او رامان
مرهم بتوفیق دهنده داور — فتحش بکرمی با برداور
اصحابان داشتن جان فدا تمی — هر چه بواچی لهله تن می
وختی ستاره صب آشکار بی — قلعو شهرشان هرده دیار بی
جلکرد پای رخش الپ آهر گیر — روی جهان پو شوینه دریای قیر
جنا الله شمشیر صدای گیرنا — مو اتت گرتن زمین روی سما

شخصی خبر بردو لدی شهریار — سپاهی بی سامان قلعه‌شدان جدا
لعین بیدا لی جه خواب سحر — سپاهی بی سامان جهان گرت تو
بیرسالش یلفنگر کام و دل بیتن — سپاهی بی سامان بی نهایتن
داتشی ای سپا سپاهی بارانش — سپاهی بی سامان جادو کرانش
ترکن تیر انداز پادشاهی فرنگ — او صد هزار وچنیم گیرد جنگ
سحر بیرون و میدان سپا — نازدن زنده بشو بندرجا
سوگندم دارن بلات چیل — چونک قلعه من گردنش بدل
چیش واچون فرزند دولت بنو بار — ورنه سرجیشان مکروم منار
جارچی جارش داحمد هزار سوار — آما نمیدان بزم کار روزنار
علمدار آما سپاهش کرد علم — صد هزار سوار داتان نقلم
سپاهی بی سامان لرآور ردبر — چنی شاسردان احمدران ورناور
آمار دبر وچنی مرتضی — قفا جه آسمان آما برصنا
حنیفه دختر شاه قیصر بی — بجمین وینه ماه انور بی
آخیز کرد خزا سول خراسان — برک جنک پوش جه تا دامان

شه ولدی بابوش

شه ولدی بابوش چون شاله کو — بزم جنگ وینا بو ازو ودستور
داتشی به بابرایدم رصن — بوریم دستور بشون و غزا
بکیانم بجنگ علی جاه کار — مرجه سپاهی او بکیرون داماس
قیصروات معدو لستورت بجنگ — مترسون ابری ایمه نامونگ
داتشی من چنی علی جادو کار — گریکر وجنگ چنیم بنو عار
برضای بابوش اورود ستور داست — پرس برگ جنگ وحرم کیاست
خرامان چنزاد وینه لول تر — جبر تا دامان پوش برگ زر
اسپش لی کیاست چون رخش رستم — چون باد صرصر نمانانش نجم
بیرشان زرین کمرد مرصع لدال — سوار بی وینه خسرو پرویز
زره داوودی آورد کرد نو — شمس حمایل بست نزدی کمر
گرد بوشید از زرافشان — گرت بدسره کیانی کیان
شمشیر پولاد تیز پرجوهر — مرصع تمام بست نزدی کمر
زرین کلاه وخود کیش بسر دا — دست راست آورد بردی سپردا
جه اول زمان آنه بی بی یان — سواران یک یک مشی نمیدان

لوا بمیدان چون مردان مرد
وات بیو مردی بکر بیر د
تاکه بو بینین کردنای کرون
کیمی مکر و خلطان چنی بیون
آما بمیدان وینهٔ شیر نر
واتش اصحابان خاکتا رسر
علی ایر شنفت شیه نجامهٔ قین
آما بمیدان چون شیر غرین
نعره‌اش پیکا وینهٔ شیر نر
چنی حنیفه مهر اوران کر
علی دیش زینت زرنکار او
دیاند یدهٔ پرخمار او
عاشق زینت برک زرش بی
سرتا پا تنش سول ترش بی
واتش بیگانه زور دست وی
اوسا جو دمادی بیمال وی
حنیفه گرزش برد نزدی بیوا
آما باشا و برودی مرتضی
گرد دلش شای مردان گرزش چنی
بکرنش بیم شیر صاحب قحت
کرت بچنکوه بیاش وزمین
گرز و کله و خود کفت نزدی زمین
چاک کرمیان زریش گرت به قاین
وینهٔ شیر نر بیاش وزمین
آما بخنجر حیتی بروش سر
والیمو زردش چو که کفت ودر
علی دیش وینهٔ ماه انوران
واتش کناچه شاه قیصران

کنا چه کینی یبنم

کناچه کینی بنم وا چه دالت
ویت آمای نه جنگ بابا بوت کیا
واتش من بابو قیصر روم
به ستوه آمایین چون موس
بحسن رضای ویم جنگ امان
وینهٔ کنیزک مکروت دامان
اینه چند وختن مسلمانان
گر کمر بند شای مردانشان
ارباوردار بی پرده حجاب
توم چنی رسول شود دین جواب
اگر تو ابا الله کنا هس
هر جود قهوه دیدم بنراهن
جوسوه دیدم پیچ آب خوردن
بجیماو بتان اران بنبردن
مهر مصطفیم بنر و گفتن
مرانون رااکه قو عالم حقن
علی وات بیش اگر بیمه ستو
حقن گفتارت نورا علا تو
حنیفه واتش بخدا و رسول
ای [illegible] پینو مزهب [illegible] بوم کرد قبول
تو چنی رسول آمای بخوابم
بمو رکرنت پرده گشتم حجابم
هر تا زند مانن کیانم بین تو
جا استانه رسول بمشون و بر
وات به حنیفه شیخ نامو
اگر رضات بین بشو ولدی پیر
چنکه بی دستور آمای و غلا
ملکیا تو تو بحسن رحمن

حنیفه واتش صد وینه بابو
مکردن فدای دین عموی تو

علی وات پنش سول جنت جی
شونیای علم سبز مصطفی

تا سایه او علم نکنو و سر
جه دین و مزهب نمشو ور

حنیفه کفتار حیدر کرت نکموشی
ده کیسوی مشکین سیاو ست دوش

خرامان خیز او وینه کول تر
جه سر تا و پا پوشا برک زر

بیا له وینه کول جنت بی
شکر ز انش جمان شربت بی

کیسوش چون کمان بهرام کور
بوی عنبر مدا کا بوی عنبر

چولانش پیکا جبینش چون جام
ده ابروش وینه کمان بهرام

لب وینه عقیق پرده یمانی
کیل جواهر در مرجانی

رشته قدرت بی جبر تا دامان
مو اینت حورن جه بهشت امان

چون ان زلیخای مصر نشت نخوان زین
روان بی نصف صحابه کذین

جو دوها علی کیت ز الفقار
رد کرد نمانت طایفه کفار

قیصر دیش جه قوم کرپا قتل عام
جنی اهل شار آمان و سلام

جه سپای کوران کشته نفرش کشته
اول ز الفقار رحم زرب مشت

جه سام برقه برق ز الفقار
رد کرد نکر یز طایفه کفار

شادیت کرد بیین وینه علام جان
واتش یا علی مروتن امان

مزهب دین ت مکردن قبول
ایمان ماوردن بخدا و رسول

اگر به یقین علی وات قیصر
قبول مکردن دین پیغمبر

ولات روم ت بدولت مدرون
رای دشمنانت مکردن نابون

قیصر اسلامش در لاد کرد قبول
ایمانش آورد بخدا و رسول

جنی قوم فرد خویش تبارش
ایل احشامات طایفو شارش

علی شهر دیش هم بویش پیبرد
رد نمدینه مبارک آورد

حنیفه بور کرت بصد احترام
شی ولدی رسول علیه السلام

اهل مدین آمان و پیشواز
بر دشان نثار بصد عز و ناز

حنیفه واتش یا دل دل سوار
ار بقبول من تو مکری کار

تا سر نکیشون آستانه رسول
یک جای دیگر بندارون قبول

عزیز او کس من دیم بخو
دیده بی نورم روشن بی با و

علی وات بنش آمانت فرزن
بجده با آستانه مصطفی برن

٨

حنیفه ردشی کو باتسنا په گلو　　بدین په رسول دیدش بیع شاه
رسول ایتادی بحدی با بحود نه　　کلمه شهادت اوردی بند
خالتیان بالاش باله نحیبی　　کلمه شهادت آورد یقینی
رسول ادی جای باه انور شی　　حو لبان لهدل شهد شکر ی
بدار دشان دینه ستاره کوبی　　صد نغمه بدیدرلی دلیل
بناز دن بنضع جه بیک قطره اب　　آفرینده کو شخص جنی بهتاب
دادت شکرم بتوان باحد بای مجید　　شخص بی دینه جلجاری قرار
رسول توان نالع چینی هوا نا　　حنیفه صلوات بردی شاه
حنیفه واتسی تو بیرن تو اب　　ها هر چیلی احسن بنیم بدل جواب
توهار رضا به جاری شود تو ندنه　　همحی رضا ملی بردت بینه
حنیفه واتسی یار رسول　　نه حاجت دار آردان بکری رداه
حاک پا الدن تجبی من تاج کو　　چه اهرت بار کز بمول دیر
حنیفه واتسی یا حبیب البشر　　بوا اچول حاجت ادل تا آخر
ادی جی جنم البدان یار رسول　　یلا بنده جشن کردم قبول

حه اسم فاطمه آ

حه اسم فاطم جو ر بوده سار　　نلکیشو جینی من بروزگار
با مرخه اجبرئیل امین　　جه عرش عظیم آما بزمین
بی رسول آورد جود قت پیاه　　والتش بواته بی خاص عام
سیم فرزندی حق بردم بینه　　نام محمد بنیو نشش و نه
جه اول زمان بو تو رخاص عام　　هیچ کسی نبی به محمد نام
جو درنکدا جبار جلیل　　ولای مصطفی کیا بت جبرئیل
هر کی جه حرمت اسم تو احمد　　نام فرزندش با بنیو محمد
جه شرافتی تو محمد نام　　آتش آهر دوزخ و نشش بو حرام
بی شک هر کسی محمد نا من　　آتش دوزخ و نشش حرام من
یا الله یا حیّ نام محمد　　شراره دوزخ لیمان نابکی سرد
جو درنکدا رسول سرور　　جه درج دهان ریزنا کو هر
والتش حنیفه با مر خدا　　هر سه حاجتت جبرئیل ردا
با مرخه القبول رسول　　پی علی شان کردایی بو قبول
هر دو شان بهم شین بخوابگاه　　و دینه ستاره زهر ملک یا ه

باز خدا بسه نهان   حنیفه حامل چه شاه مردان
جه کوتوق جاین زهره نور افشان   پیدا بی سرور صاحب الزمان
حنیفه بی طفل ویش بکرد نگاه   صد صلواتش دابروی مصطفی

مرادم اید بی جه سر بی حاصل   بدین الله‌م عمرم بی وصل
جلک کو نمه ویم دیم بدید ویم   [illegible] حیرت بی نمندن بریم
بنازم جلدی خدا دنهلی اید   جه کوی حقتش بنیم نا اومید
للام بدانای بنای برزسر   نخل مرادم باوری و بر
پاکان کرام دانای لمیزل   بشر افتی مصطفی ی مرسل
قاپی رحمتش وروم کرد کشاد   مرادم ایدی یادام بمراد
روی هفتم تاب گلاب عنبر   غسلشان بکرد دامان [illegible]
قاپی جهنم اورو کرد زنباه   نام طفلشان محمد شاه
هفته‌ی هفت شیر دایش [illegible]   جو دها بدست ولایتان آبرد
یک روزش ده روز ده روزش سال   بمصاف وینه رستم زال بی
ذات بفاطمه رسول سرور   جا امر من [illegible] و بر
چنتش مکینه

چنتش مکینه جور بموه ر   نباجه آخرت بنی رستگار ر
بوینه خواهر بنیشو بلدت   غریب ان بهشت نامن سلدت
هر چنی جلدت بنیشو شاد   فیشتر بنیه تو مبو نیاد
فاطمه واتش رسول سرور   جا امر خدا انشون و بر
اگر من بقوول تو نکردون کار   کی جلدی خدا امبون رستگار
محمد سنتش یا وابه هفت هشت   سر زمین بنو ساو بی به بهشت
چون جه هشت ویر دیاد او ده سال   غزم غزای دین آورد خیال
علی جه هر جا غزاوات مکرد   محمد حنیفه حنی ویش مبرد
چند مرتبه بی رضای مرتضی   بتاک تنها مکردش غزا
هر تا محمد بی نزدی دنیا   نمشت و جنگ علی و تنها
حیدر فرزند ویش دی نگار   چند شی خوابکی خوابنیجا هزار
هر روز صد بار شکر خداوند   مکردشه بی ذات فرزند دلبند
کافران دیث نامردشان ببهم   کوهان وینه گا نمبو چشم
ذاتشان المجار بیرشان رقا   تمامی کوران مکران قهار
الجبار

او نه کنته (ربو) جه گو رانه دا   مونای برزیو و بت خانه دا
محمد سنه تشریاوابه ده سال   عزم شکارش آورد بخیال
شکاران زدیر آهوی مرغزار   چنی مبشر بکرد تار و مار
مبشر غلام ازادهٔ قدیم بی   حنیفه جه غلام اوش بس بی
چنی مبشر مکیلان تا شو   شونیای حضرت مکردشان خو
اصحابان یکیک مثلین و شکار   مکردن شکار آهوی مرغزار
محمد شکار آهوی مشکناف   آورد بخیال بیقین صاف
ایواره وقتی وات بمبشر   وقتی ستارهٔ سحر مدو سر
جهان پیمای مسن زو بکره زین   بکرین شکار جه آهوی مشکین
ان الله بوقت صبح مبون کوا   مکردم شکار آهوی مرغزار
مبشر واتش روح روا نم   هر چی مواچی بنده فرمانم
وقت ستارهٔ صبح بی آشکار   جهان پیمایش بر دیکر تیار
بامر خدای جهان آفرین   جهان پیمای شان پری اوکرد زین
آوردش جهان پیمایش بکرد زین   منتظر مند پای شاه زین

محمد صلح جنگ

محمد صلح جنگش کرد نور   وینهٔ آفتاب بر آما و بر
اسم اعظمش بیوش مونر   پری طلسم دیوان ریوبند
خیالش ایرا جه دل سوا   بوا زود دستور بشو و شکار
اربا یوم نه در رضا بیقین   هر کیز نمنیو پاو پشت زین
اکبر بابوی مسن نرروم صلح   نمنیوم جه دست شکار مباح
وینهٔ آفتاب جیه رهف رتا   جه قاپی مسجد بر آما و بر
نیمه نگاش کرد او شاه دین   مبشر جهان پیماش کردن زین
پرسانش مبشر عزمتان کون   او وات یا علی شکار مشون
ایرادش ایدن بشو و شکار   بکرو شکار آهوی مرغزار
محمد وینهٔ سول خرامان   دیاردش علی جه مسجد آمان
سر بردو سجده و انش کرد سلام   علیکش بسند چو آیهٔ کلام
علی وات پنش فخر دیر و دین   به عزمت چه کون اسپت کردن زین
محمد واتش ار همت یار بو   بجای مشون آهو شکار بو
چو پی من بتو ماورون صلاح   باور چم به دست شکار مباح

به یر رضای تو برانای داور
جه آستانهٔ تو یا منینون در
اگر تو رضاندی بیقین
هر کیم منینون یاد بهشت زین
اگر سن بقول تو تکردن کار
کی جهلی خدا امیدم رستگار
علایه شفقت آیلگفتار
بحق خدای صبور ستار
هر کیم لی رضام لمنتو براوه
اد کسی نادر و سردر تاده
ار تو بر رضای من هکری کار
نمیدان دستور بیشه و شکار
اینه ده روزن بخدای جهان
جه یانه یا بوت یمین آروتانان
اگر مهالی بیو جه ریشه دار
من جه لی نانی سرجاردن ده
اگر کافر بوار مسلمان بو
کافرش جیفن یکشو لی نان جو
کافران بنان جنتش بردن
کورنانان جنار جهنم مندن
فرشته زمین و مهمانیده
دینو ایمان کشت بلدی نانده
هر کس نانیش داکوش جه میندانبرد
کورنانان لی دین لی ایمان و برد
هر کس نشان یادان براد
برین رسول دینش بهوش د
محمد واتش برد و یکسان
هر رای داجی من جیون روان

امابنشان بلوه

امابنشان بلوه براده
نابلد جیهان سره بهپا ده
علی واتی محمد رضای من ایدرن
فرزندم تونی بهوتم او حیدرن
ده اشتر جنت هکردن قطار
خطی منو سیبون ولدی انباردار
انبارم تمام سپردن به او
بارت هکرو جه کنمو جه جو
بوقتو لی وقت هکر مدارا
بلدم بشرتی کم نکری راه
بلدم هر وقتی بشهر میاوی
مدارا مکر هر تا متاوی
محمد واتش روح روانم
هر چی سواجی بنده فرمانم
جهان من پر بیت مدوان ویاه
بلدم وتنیا لمنشو نادراده
علی واتی مبشر جنت بو روان
بشی لفه کشی بری آروتانان
واتش مبشر جنت یاورن
او بولدیت قدک بهرن
نواتش خدا امن جه یالدی سر
اون ماجراش یاور و جه بر
اور و محمد چون شعالهٔ نو
جنی مردان بو ازو شرکو
اسم اعظمش بو بیدار نو
پری طلسمات دیوان دیوبند
رحمتش سینه جه دل دراکو
مبشر کیش شرنه مالش قطار

قطارشان پیکا اوروتا یوار ایوار چه کوشیده کرتشان قرار
جو وقت بیان صب لی آشکار محمد ور خشن رستم لی سوار
محمد هر جانکر تتش قرار مبشر مبر دنرماشن قطار
قطارشان پیکا تا بجوز آواه بعد از روی سیم بغد کیاوه
یاران فدک دشان جه رایکی کواری آما چون شعالهٔ نور
داقنانا کیبن نورش کرانن مرهم جه نظفر شاه مردانن
آمان ویش وازحقا ردکیار بعد عزو ناز هر دشان دشار
بعد احترام الشهرشانا برد هر یک جه لدی فرمانش مبرد
آمان خدمتش وسلام اسلام دست نور کرتن بوینهٔ غلام
چون کیجه نظفر شاه مردان بی ادام به سلام ایدهبر بیابی
اوند تواضع چنین مکرد هیچ کس وبانشه ویش راه نجرد
سه شبانو روز خدمتان کرد نقلو نباتات پری شان آورد
روز چهارم واتش نیاظر جه جو کندام چیشتن حاظر
محمد واتش بیاران یار تواضع وسن قطار کرانبار

اینه ده روان بلکه ده شوان یانشه با بوی مسن لی آرد جوان
اگر مهمانی بیو بتراوده مبو ولی نان بشود ماوده
سه شبانو روز بجند مت نکا روز چهارم قطار کریا بار
مبشر اما همت خواهی کرد رونیا نزاه قطار کیش برد
داتش محمد قطار کریا بار ارادت چنین هنی بو سوار
منزلان جار بر تیشان نور تا شین وماوای چول پرخطر
داتش محمد بیابان جولن مکانو ماوای مسکن غولن
مدارات بنو نهار صد تنها تنها براده بمنشو قطار
چون که زمین بلمد بشونا براوه تا بلمد جهان مدوان وباده
محمد واتش تو شو براده امن هام وپشت جهان بیماوه
اث الله نوات دیدش شح خوا وقت لی جه دنیا غروب بو آفتاو
همت خواهی کرد جبار الذیا سوار لی ره دنگر دنبال قطار
هر تار وشنبی مشی براده خاومکر دبه پشت جهان بیماوه
خورشید لی بشو نبرده بیوا سیاز نک الم اور د کرد تیار

جو رنگدا فصل بهار بی
کامشی بشون قطار براده
سرالمشش من چول بیابان
هر کیز را که چول نا ابش نور
داتش خدا با چشمن تقصیر
نغم نه خالو نه ماد ر پدر
نزاون من را کم کم کردان
ایمها بتون پادشای شاهان
غیر جه توفیق کس نابین رهبر
حفز با سر تو روش کر ظلمات
ابراهیم ست چون بر آدر د خاک
یوسفت چون کر خلاص نجای غم
یونست جه بتن حوط دریا وار
ایوبت چون کرد جه کرمان خلاص
شب دینه دیجور تارنده تار
گاه مشی نور کابد عاوه
مرحبا برادمشی شتابان
هیچ ماجرای نا ایش وسر
جه بیابان ابیتو رد انم کیر
جه کم رای من بر اردن جه
خبر یکم چنی بیزاران غم
تونی رهنمای کم کردی را ان
رهنمای خیرم ابو زی نور
رهنماش تو بی آما و بیات
موسات چون بر کر د نزوی دریا بار
چنی زلیخی یاد نات بهم
چون ست بر آدر د سی بوستان
کمر اکسی دن نرنتا کوستی حص

دلیل بخیر با جتی

دلیل بخیر با جتی اوران
مناجات مکرد مشی براوه
ناگاه قلای شو آمانو ر
نزارش مکرد جه سر قلاده
ناگا آتشی دبار ر دا جه در
زور داد جهان هیمانه بار اش
دیشکه خیمه چو که مور دریان
سرتا پای خیمه چون شعاله نو
آویزش اطلس لا ماتش زربافت
میخ دامانش سر ستون جه زر
جه توی خیمه دم دم بوی عنبر
جه اسپ بیا لی یاد ابنز دا و
دیش جه خیمه میو صدای
نزاد بی نیاش کوش و صداو
بکیمانه جه سر پریم بروان
خاو مکرد و پشت جهان بیماو
زور داد و بیماش بر دو بالاک
کاهی باد و پیشش کاو دماده
کاهی کم بیبی کاهی زهور
یاد ناش بو جاه باندک زمان
شوق ادخیمه ببین نمایان
شوق ادخیمه منمانو جه در
سقف ادخیمه ستون سیم صاف
نمداده کلاب مشک آهوی تر
ده فرسنخ مشی بلکه زیاتر
دیاو خیمه کیشن با جه ناد
دینه نغمه ناز بلبل سرای
بو صدای دل سوز عشق دو ناد

کوشنهٔ خیمتش کیرت تماشا کی بکرد   دیشکه حوریه چون مینای کیر
تید انشته لیوا لحظی چون پری   یکی زهره بلی یکی مشتری
یکی دایه بلی یکی دختر بلی   دایه چون ماه بلی دختر چون خورشید
دایه بر دختر شعری میر دنام   شعری بدایه سوات کلفت
شعری کناجی معتصم شاه بلی   صاحب قوتش و طلیبه دیسبل
هردم مواتش دایه بر دختر   حریک مند نان چنی غظنفر
هردم موتش دختر برا یه   کی بو خداوند بر ردم دایه
اگر بخت من نکردن سیاه   جه ربست ملعون زد مبو
من جه غظنفر بیزارم داستن   به بی رضای من بابوم کیاستن
اوس مو بینون اندام زشتش   بیزارم جه دین رنگو دستش
هر وخت بن شیر وران دهان   راظیم ار داحم بر شو بر دان
هر وخت چنی م بکرد گفتار   گفتارش مبو لیم بیزار جان
راظیم ار داحم بر شو بر دان   چنی من بنوا دیهام زبان
یه کام بلا بی کیر بیم بو ستش   مگر خداوند بکرد قصتش

اگه خداوند حق

اگر خداوند حق جه آسمان   مکر و جه یک ایمه مردمان
هردم مو اتش دایه بر دختر   مترسه خداهسن جه بالای سر
غمین منیشه دیت مدر بغم   فلک بر دمان مکر و جه هم
سحر سیاشان مشو بر اوه   کس نماورده وه دما وه
اوحد نداره چنی مرتضی   بشان نمیدان بعزم غزا
شای مردان شیر پروردگار   تیغش ز الفقار دل سواران
حیدر فرزندش محمد نامن   بر وی ده هزار سوار تمامن
عمو زادهٔ رسول الله هن   بهر جا مشو حاجت رواهن
به بالادینهٔ سو لبهشتن   جهان جه نور رشن قدرت سرشتن
بشانو شوکت حوری لقاهن   برنگ رخسار یوسف چاهن
اگرچه نیامبی یه شوی تو   هرکیز نمدی غظنفر روی تو
اگر تو مدی رنگ رخسارش   تا روی قیامت مبی بیارش
روشن مبی روی تو جه روی او   زیاتر مبی بوی تو جه بوی او
نیازم ایدن جلدی خداوند   بکیشو جه جنک فرزند دلبند

کو کای غمانت هرر و بیار د　　چنی محمد خیبتی بت د
و ډیمن دریغا د شوی تو بیا　　هر کر جلدی او نمبیت جیا
اوبه دایه کر د پا شعری ثنا ش　　هند جار کیان د یش بکر دو فد
اکر او مهدیم سن ها په چهر بیم　　او چون ماهو خور حس روستا
اکر تو کاری په سن نسازی　　هر کیز سن جه تو نه بنون
اکر نه بوش جس زماندا　　لازم دریم مدون در خانه
وکر نه بحق خدای آسمان　　ملکتوا جه عشق دریم په کی
محمد با آواز زنا دالی کوش　　جه ناکاه ایش آما بخبر و ش
زنان هر ده شان به پاو سر　　باواز هر کیب بر آمان دو
هر دو دستان ما مدا بسر دا　　داتن غضنفر آما جه در دا
دیتان جوانی مدرا بسوا　　خرامان وینه کلان و هار
بوبینه آفتاب جه پرده پنهان　　داتن توسفن آما جه کنعان
اوند کردشان تماشای رنکش　　هر دو بین زا مدار شیر جهد
داشان بنشر هی آدمی زاد　　په جیش آمدن چیتل مدعات

په جیش آمدن

په جیش آما لی چیتن مدعات　　جی بر دبیه ی جیتن کفتن را ت
محمد وینه یوسف کنعان　　کو هر فتان کرد جه ارج دهان
اصلم عمر بن رام ولادنان　　کناه سن نین قسمت یادنان
ار رضانان هس نو مهانان　　سحر چپرای کاروانان
قسمت سن کردن بمهمانان　　بلکر و نمک من جه خوانتان
ار بازی اسن ایمتو مهمان بون　　تاوقت صحبر بنده فرمان بون
اکر هدیری ایمتو آب نان　　بنده فرمان بون بدید و یکیان
صبح هیان آفتاب نکیشا کو سر　　بدوان متون بد مای سفر
خوش خلق خوتن ای نور سرحوا　　بلی عور تیم ایمر هر دو جان
بلی جیش کریم ایمر زنا نیم　　نبا بوا چی لی آب نا نیم
شکر کچینی او آمانه سخن　　کو هر فتان کرد جه رنګ دهن
غضنفر شوی سن لو اد نخیر　　بضرب کمند آهو مدد کیر
اکر جی دما بیو اژدها ها　　جه دست شوی سن نمبی رها
اکر مصافش شیر بوپا پلنک　　هر دو شان بضرب سوزا جه دنک

تر سیم بیواپچ بناکا م　　آب نانمان لیت کردم [illegible]

نامش غظنفر بابوش فضلن　　عموزاده من ملکش [illegible] چیلن

من شغریم نامن بابوم معتصم　　صد هزار سوار میو بنقلم

غظنفر فرزند فضیل کورن　　برخمار چون دیو رشت بد خون

محمد داتش کل خراسان　　زورت ننشفتن [illegible]

اربوا جودر دنور جهانم　　من سوا چون کیان چون کرم [illegible]

اگر بوا چو صد جار پنم درد　　من سوا چوم کیان نوا چان نام [illegible]

اوجه اندازه پاکش ددر　　بوینه چون چرخش بیر دوم [illegible]

شغری دات دایه ادم مافرن　　مهمان عزیز از صدکارن

چون آدمی زاد عربستان ن　　باشو مهمان بو روح روانن

جه جهان بیما کردشان بیا　　چون یوسف قدم درجا درینا

شی نزدی خیمه بکردش سلام　　داتش علیک بصد احترام

اوچنی شغری نشت دبان زان　　دینه زلیخا یوسف کنعان

شغری دات دایه سه مهمانتن　　چیشن نزدی فرش سفرو خوانتن

هرچی حاضران

هرچی حاضرن سفره و خوانت　　باور بورمی چنی مهمانت

باورمی دیا دو دانه پتنان　　شوان وار دمان نان چنی مهمان

دایه طعامش چنی دستبخوان　　آورد شپ پیشش بیدو بکیبان

طعام هر آلت فلفل بازیان　　نیاشان عنوان چنی پیش اندا

خوان زرنش ان پیش انداز زرباف　　فنجان مرصع سینی سیم صاف

دینه بزرگان گردشان نو　　دردشان بسهم چون شهد شکر

گردشان قنیات هرسه شان بهم　　شغری بوینه پروانه پای شم

شغری چه گفتار آما جه نود　　احوال صحیح چشش بیر سوده

داتش ای جوان میرزاده گر　　من چه داته تو منمانم عجاب

نه تو سوا تت اصلم عربن　　عرب کی چون تو عالی نفاین

محمد داتش نور جهانم　　آدمی زاده عربستانم

اسم من صعدن نام مشهورن　　اصلم عربن مسکنم [illegible]

جدلت در مدح نام تو نشانم　　آدمی زاده عربستانم

من اهلو نسب گشتم دات هر [illegible]　　تو پی من وا جه سرانجی ۲ دیت

قو سوا قربانین جه نزلاد — تبا ک تنیا چون مکر آغاز

شعر بوینه زلیخای کنعان — کوهر افتان اکر جه درج دهان

سن شعریم نامن بابوم معتصم — سی هزار سوار میوش نقلم

غضنفر جلادشر وار رنشر کوکند — لی تو مکیرد اعلی یکمند

بدری بنیم تو کنا چه وت — سر شای مردان ماور و پیرت

بابوم اوات بچوقت خانه فر تنک — ای علی لی سن باورسی جه جنک

مدروت پنه شری پر جال — چنی چنه هزار قوحان کنج مال

اکر تو چوکه علت بر آری سر — شعر بیت بجلال بلر وت نو

نام بز کیت مشوکم وبنه — سپاه و سالاری مدروت پنه

کردشان بهم ای عهد و پیمان — چنی غضنفر منش کرد روان

لی هر بو وقت ستاره و سحر — پیش خانه حرآ بر بیود

بنفشی چنی تو مکردن اسواک — سحر تیر و تم دمات چنی چند هزار

جی مکانه امنش کرد و پاه — سحر معتصم ماور رد سپاه

جی مکانه انکر مدن سان — اوسا مدران وردی شای مردان

اوسا جودما کرد

اوسا جودما کرد نای کردن — کس نمزانو چون مکرو چون

ایمشو ایمو تو بنشین بشاد — تا بو وقت صبح هر چی بواد

اگر شو میو مکروت پنهان — دکر نمیو صبح منی روان

بلی دیدن تو من وست بعذاب — تا هیر عشقت جرکم لی کباب

اگر یک ساتی تو دارلی جلا — چون مرغ وحشی سوزونم ادا

دیدن تو کردن مسی نشت شیدا — چون تو جه عرب نمبو پیدا

دیوانم کردن جهان ما هت — متر سون تا سر نبو وفات

محمد و اش چون تو سخندان — نمبو پیدا جه کل جهان

ارو فا ماچی بیحد وفا من — سن لی وفاده خیلی جفا من

من جه عشق تو ترلم لی کباب — عشق تو کردن یانه من خراب

شعری دیش غضنفر انوا بهان — بر شی جه کیانش اهیر مکر آن

واتش ای دایه چنی تبر — ای جاهل بدست ملعون نبو کبر

کرزش کرانت صد منی سنک — اگر بت نو موز دش جه رنک

دایه وات شعری دیت ملکه عم — یکمو جه اندام اونبو کم

او میدشه بواد بخدای ویش
شه نردی میدان هر دوشان بهم
محمد حملش بی دو دینه پلنگ
داش بکللو خود کور ملعو ندا
جو ما کرتش کمر کاش یا برست
نیشت نردی سینش صور کش خنجر
ار رضا تان اهن ملکر دش جر کیان
وانتش چپانم حمد چون غظنفر
محمد سرش جلتن کر دجدا
دست چنی خنجر خلطا چنی خون
دینه شیر نر دست بخو توه
شغری دات صدق نزد سوزات
محمد واتش نور جیا نم
اوسا چنی من مبی بهام دن

یک موج اندام او نجبو ریش
غظنفر چون دیو دیوانه رستم
عنان کرزش قایم کرتبه جنگ
هر زره مغزش یا دابه توندا
داش به زمین وادینه کشر مست
داشبه شغری جاتن بر وشس سر
ورنه جلدی تو مکر دش روان
بقربانت بو تو بکره سر
بتوفیق حق بحکم خدا
روان لی نردی خیمه زرسو نون
تکدا بخیمه زر سو توه
باصل نصب بکرا ما تت
ار تو مزانی ناموننا نم
صد چون غظنفر مکشوبه قیمن

ادچنی شغری

ادچنی شغری نشت بخاتر شاد
وا یه طعامش حاضر کرده بی
ادچنی شغری کرتشان نو
شغری نکفار آما جه نوه
واتش ای جوان بر زاده عجب
نتو مواتت اصلم عرب
عرب کی چون تو نرد روزا تشن
ملک خاطرت جیمان کرتن کرد
واته بیتی نان نغر اس بیاد
اگر کرتن من بر یون باتو
راست نواجی پریان نامت
تا نواجی راست دینه پرم
ار مواجی راست خاطر بو شاد
محمد واتش نو رجانم

هر دوشان یا وران بکام مراد
محمد او روهیچ نور دری لا
دردشان بهم چون شهد شکر
هوال صبح جیبش بی سود
مش جه واته تو منی نون عجب
عرب کی چون تو عالی نصبن
کی بوینه تو کرا ما تشن
لپ چیش کی بازی چنی امت کرد
هر کس بی روشندا بختش شیا بیاد
با بو شو برابینو جر یتو
اصلت چکس جه کون مقام
نمنیو نزات دبه و کیانا دیم
ورنه رنجمان بار مبرو باد
ار تو بزانی نموننا نم

جو دما تو بت ملهم دلم　　خاک درکاهی تو بے بستر لم
ایمجار مسواجون پیتا نار التدیم　　تا چمن رایت بزانن من کیم
سن اکسنام تو بیر دت نام　　جه نفل حیدر ایما من تمام
نام محمد بابوم حیدرن　　دایم حنیف بابورش قیصرن
پهلوانان کشت جلالم بنونان　　نی کپای من سرافکنده نان
ادر دکه شمشیر بکیردم بر ست　　بزدوم غزای کوربت بیرست
دایه وات بحق خدای آسمان　　امشو لے دینت من هم پشیمان
اصل و نصبت من اوردوم زا　　تو به غظنفر ضربت بنما نان
کر ابنذت کرت بر ددت نهوا　　دیات بزمینه ابامر خدا
آمان بو اچون چه کس شنی　　بحل نصب ملی شنی
جودر تنکد ابنه بنی بازم　　چنی توم نو آتا من بزانم
دانش ای دایه چیش و اچون بیمان　　الحمد الله معلوم بی لیتان
محمد و دانش شعر بو کلنده ام　　ایمان باوران بخدای اسلام
اکر بو بیندی سول سرور　　قاضی الحاجات روی دشت محشر

بنور آفتاب کوری جنبش　　بحق مذهب ایمان دینش
نیازم ایدن بکری قبول　　ایمان باوری بخدا و رسول
وات به محمد شعری عزیزم　　جه کنیزکان کمتر کنیزم
سر نمیپیچم فرمان تو　　کیمان هر دمان بقربان تو
هر حاجت بصدقا آوردن ایمان　　بگفته سرور صاحب زمان
او شو تا سحر نکردشان خاو　　تا جه کوی مشرق سرکیش آفتاب
دشمان معتصم بزم جنگ ها ربن　　چنی ویش آورد سپای سهم کین
محمد صلاح جنکش کرد نور　　نیشت نخوان زین وینه شیر نر
نغرتش بیکا بزم صلدی جنگ　　جلدش خوای روباخوا شیر خوای پلنگ
وینه بابوی ویش نما هنر　　هیچ نامانجم تمامی لشکر
بریده حقیر سد پدرم وینه　　نمزانی زور کیم منیدن پنه
الکر شنفتی نام من جی ور　　هر کیز جه یانت تو نامای وبر
بو بیندی بحکم دانای کرد کار　　چنی سوز ون لادرمان ملار
شمشیر شرکیت پی غزای کافر　　وزمین ریزا وینه خزان سر

١٧

شمشیرش بفرق هر کس مکر دکار — دینیمش مکر بو بینه خیال
هرچه وقت چالنت تا بعصر تنک — زمین کرد نهون کوران
هرچه وقت صبح تا بخور آدا — کشته‌ی لعینان بهزار یاوا
ملعون دیش کشته‌ش یا وابهزا — پشت کرد بکریز طایفه‌ی کفار
کوران سپاهشان تشه بدهاوه — کی زام بسرکی پیا ده
بتوفیق حق لشکری فنا ه — محمد قدم او چادرینا ه
دیش شعری آما بریره لمناک — مترسو کوران تو کران هله
من جه دعای تو بخدای کلام — زینده کی بویم مکروم حرام
بوات ای مسکن ها بازین بی — فضیل لشکرش ماورد جاه
مو بنو سپای معتصم شکست — لازم هرسه مان ماورد
محمد واتش هیچ مکر اندیش — بو بینه بکوران جنش مکرون
ار من بکر بیزدم جه قوم کفار — مبوم لشکر نشت تمام قوم
جه من بذان هرگیز نیشت بجنک — هر واندار اجه ماهی نهنک
باطل نبو نوشته‌ی تقدیر — تقدیر علا جشر نمن بنک

باور طعاسی

بلور طعاسی بکیرین نور — بورسی بهم چون شهد شکر
دایه طعامی بپرس او جوان — آورد شش پرسش بدو بکیان
هرسه شان چو کمر تنش نانو — وار وشان بهم چون شهد شکر
شعری نازنین چنی کلندام — وانات شان بعشق خدای صبح و شام
بحق توجه بیت علی شیر نی — هرچی مواجی دل بزیر نی
محمد واتش شعر بو کلندام — اگر شنای ویم بدرون تمام
مرداون هرچی داچو بکفتیار — انکار نکرو چه کار کردار
ار اوردشون من نی جه چین — دیوان نما نو نردی سر زمان
اگر بپوشون بر کی غزای جنک — مدوران بیکید الپای روم
شعری واتش بقول من مکر — چی زید زامن نکیری قرار
قطره بهر رسی الميشو تا برد — تا بو بلایت شهر بابوی تو
چو که ایمو تو بنی شینبت شاد — نولات روم هرچی باد ابا د
بابوی عظیم ففین نامش — دشمن نذار و قرار جه سامش
چنی معتصم ماوران سپاه — هرسه مان مدرنا بباد فناه

ارچو کہ مبی بشیر بان   پہلوانانش مستانات کیان
صد ہزار اسوار پہلوانانش   بوبنہ منار ہر یک رانتن
ہر یک عمودی داران جہ صد من   اسپر کار بند پوست کرگدنک
بہر جاہ ان بزم جنگ دی   ہر یک چناری مکردن بنی
محمد داتش سر مدن دسنک   جلدم خواہ روباہ خواہ شیر خواہ
اگر بدر دو حب سپاہش تفضیل   یقین پیمانۂ عمرش بیر کمل
ہر کس شو بخواب امرشو تا سحر   کس نمزانو چیش میو شش نسر
ایمشو ہمراہان بنشین شاد   تا بوقت صبح ہر چہ بادا باد
ادرشو تا بوقت ستارۂ سحر   یشت چنی شعری بو بینۂ لشکر
وقت صبح دیشان آما سپاہی   زبایین لرزتانا کی وماہی
فصیل لعین دینۂ شیر مست   شبخو نندا بی آمالی بقت
ملک شاہ مردان چنی مرتضی   بادر دبدست چنی مصطفی
بادبند داد خیمۂ غضنفر   دیشن لاشۂ گفتن بی بادسر
جوانی نشتن دینۂ شیر مست   شعری بخند مست دست وبال در

غضنفر بی سر دلستن نزدی خاک   جہ تا داماں گریبان چاک چاک
غراد شعری کورنا بکار   اینہ کہ کشتن غضنفر بزار
اینہ لکین جلادت نشتن بکتاج   چنی تو رازان مکرد دماغ
شوی بو بینۂ کول خراماں   داتش بتفضیل مردتن آماں
بلادت و ملادت پری دین دیت   ہرچی سواہی رالتش ماچون ناچہ
ای جوانہ تو موینی نشتن   بلا آب دنان ایمہ بخشتن
اینہ تو ماچی نشتن جہ داماں   بواچون شر خشب جہ سر تا داماں
شوجہ کاروان بر سہ تا بی فقیر   گر بیشتر نو رچول بی نزیر
ایوارہ وقت بی بہ ایم بادا   لا الیالیان ہر تا کہ تا دا
داتش مردتن ایمشو مہمانم   تا وقت سحر بندہ فرمانم
دررست پیا بی بمہمانان   تا بشر واردن اونہ نانان
درحال غضنفر آما جہ شکار   دیشکر اجوان مدرا بہ سوار
بدبیرۂ غضب نفقیر دیا   داتش جہ مرکب مکرو ت جیاہ
داتش ای جوان ہنرمند گشت   بازہ بی کہ اسپ زین دیت

ارمیوت بری سر بر ما و ه — به بلی اسپ زین بشو براده
جوان اید شنفت شجاعه قلین — وینه اثیر نز نت نخوان زین
داتش ای ملعون بی ناموس ننگ — کس جنی مهمان دیش نکردن جنگ
تقصیر اجش بو اجوم بینه — اسپ زین بی جش مستانم جینه
داتش تقصیر هیچه نمزانو — بزور وریم اسپ جنت مستانو
جوان اید شنفت وینه اخیر نز — لو ا میدان جنی غظنفر
کرتش کمر بنه غظنفر بدست — داتش بز مینه اوینه خنجر
هر چند وریمان وست اوند خاک — نکردش قبول هیچ نا ما ولداتش
ایمه بیر ما نی ک سیاه — د قیمان نزانا غظنفر کرباه
د قیمان نزانا ایمه بیر زن — بخنجر سرش بر بی جه تن
فضیل چون کشته غظنفر بکوش — سو جه بان یاش بر آ جه کفش
غرا ملک او بو بینه شیر — جه جهار جانب بر یقه کمتر
خیمه زرستون آلدی لاجورد — بکران پاره وینه خاک خرد
شیر او مهمانش جنی کلنداما — هر یه بزنده باوران ولا

پاره پاره شان

پاره پاره شان بکردون بتیغ — جه کشته بنت شان نکردون دریغ
محمد زره نکردش اندیش — کفت ندلیش وینه کرکو مشش
نفرتش بیکا وینه بیمور — زبیره دریا بجه کوسان هزار
شمشیرش لیک او بو بینه شر — صد سوارش کشت وینه غظنفر
ملعون چونک دیش صد سوار کشیا — داتش یمانه لتم رتریا
بر بیره غضب باد لشکر — داتش کش اسیر بکشن ور
یا در دیش بیرم بو بینه پلنک — بضرب مطرب بوزوش جند تنگ
حمله شان آورد کشتن بشمشیر — کفت ندلیشان محمد چون شیر
وا عاشان بکرد شیر بو کلنده آ — پیری محمد جه هیچ تابش
یک یکش بکرد بو بینه پلنک — بضرب بوست ده سوار جرنگ
کمر بنده او بکرتش بدست — داتش بز سینه اوینه اشتر کت
به چونک عوزتیم ایمه بیر مان — یا رب بقدرت بدریان پنهان
محمد جنی تیغه کفار — بدری توفیق یا پروردکار
محمد جنی قوم کوم بر — اوندغز اش کرد یا وابه با نکهد

بر آباد و بر وینه ها مور و مار
دلیت لا نمشر کوران ملعون
چه نالهٔ نصیر صدای تبل کوس
محمد صلاح جنگش کردنو ر
وینهٔ شیر حملش و هر کس میبرد
زویر لے چه قتل کوران گمراه
داتش بفضیل بے ناموس ننگ
ملعون تو چنی صد هزار سوار
روتان سیابو قوم انو ام بر
روتان سیابو قوم لے حیاه
بوینه بحکم دانای کردگار
نفرتش بیک بزم صلای دین
فضیل دیش سپای ویش آنا بگم
پهلوانی لے نامش عقم بے

لشکر سیاه و چهار صد هزار
آمان و دامان خیمهٔ زرین سو
روی جهان پوش وینه آبه نوس
وینهٔ شیر نر بر آبا و بر
او کس سلامت سر و بر نشو
هر چه وقت صبح تا به چاشته گاه
شر تبو ار جا نا بو زود چه تنگ
مکری بجنگ چنی یک سوار
چه دین مرهمت خدا و رسول
صد هزار سوار وردی یک
چون بو زدن لیتان لاروغالد
پانصد سوار اتش ولیت وروی دمنین
داتش ای یاران باوران عقم
نردی جهاندار وینهٔ او کم بے

آنا نمیدان وینهٔ شیر نر
یاد ابنزداد محمد دلیر
محمد داتش ملعون مدرلف
کرزش هور کیث چه کلپو زین
جیاکه کرزش خون آباد بر
محمد چه ضرب کور نا تمام
داتش نفرق سر کور نابکار
فضیل دیش عقم گفت نفرق خون
غظنفر شر کشت وینبی گشت
اینه عقم ش کشت بخوار
پهلوانی بے نامش ضرب
آنا نمیدان مثل اژدها
یاد ابنزداد محمد بقاین
ار مبوت بری سر و دماده

چنی محمد مدرا و ران ور
والتش سر چه عمر ویت دارد سیر
شقت بکروم چه سر تا بناف
دانه دارش نوی بحسابر یقین
چه ضربش لد وینهٔ کبوتر
دلیت برد په شمشیر برنده بیرا
دا نیمش بکر دبو وینهٔ خیار
وات به معتصم چون بکری چرچ
صد هزار سوار تو میع داگلت
چه سپای منش مکر و دمار
ببا لو کو ال چون غظنفر بے
به وینهٔ شیری چه بند بور ها
داتش مکره شوخی بعد زین
به لے اسپو زین بشو براده

محمد دالتش کوربد کهر
بلے دینو رهبر بلے خدا دبے پیر
شعری دیش صمهر آما بغران

دالتش ای دایه چیشتن تربر
گرزش کرانن صد سنن به سنگ

دالتش مرسه چون بامر حق
یا وابنز داد محمد صمهر
بغضب گرزش برد و بالای سر

محمد جه ضرب او کور ملعون
شمشیر مصری کث تخلدف

با ر پچون دمنده بے باک
شعری جه خیمه آلدی بلا جورد
دیتاکه صمهر بو ینه خیار
شعری دات لایه بخدای کلد آم

چیش میوتنه ست بنی نهنر
هر چیت دلهت میو مکره تقص

برشے جه کیانش آهر بک آن
محمد بدست صمهر مبو گیر
ا رهر دونش موزو جه دنگ شک
به ضرب شمشیر چون بکروش شق

صد من گرزشن جه سنگ صمهر

دالش جه محمد کور بد کهر
وزمین تکیا الرش چنی موون
هر جه فرق اسر برتش تابناف
صمهر چون عقم غلطالی گرد بخاک
چنی کلنداام تمامش مکرد
بد و نیمش کی دشهر نامداک
اگر محمد کیانش بو تمام

حلقه دیم

حلقه دیم هر پش موزو نابد ا
دالتش بر سه او بخدای ویش

ففیل دیش لدشه صمهر و آبے
دالتش بقوشن نا پلید شوام
کردین بجاری بحو آ بردشان
چند زخمتان کر د اندام نا گش

بزنت شوه دیشان نیمن نے
مکرا دا سوات کون بابوم حید
قاسم زیو حسین حسن
اگر با بوی مست بزانو بلفصت

هر چند من رنجم چنی شان دابو
او ندروخ زام تبر زمین تیز
چنی نسوخ زام هو شش بے اجه سر
کاغذی لیخت بخوون دلدان

نه و بنون بچه طایفه کفار
یک موجه اندام او نمبور یش
غلطالی لے تخاک وینه غظنفر
تمام کشت یک بکران بحوا

جه چهار طرف حصار کردشان
نمی کشت دیده نمناکس

ویشان زامدار کر دابیتاغ گردلے

جه حال وردم ندارو خبر
نمزانان من کسم اکسن
من نشان وستق کافران جهد ست

نخازان شعری جه من جیا بو
چنی زوخ زام حکر دخفت خیز
ویش وست بند پنهان ادشه غضنفر
پر کرد جه غرضه خسته خجلدان

دالتش برلدن نیازم ایدن | مشکلم کفتن بتوم امیدن
بو قت بلی وقت بشو براده | بهر ری هدیت رسول الله وه
کاغذ پر محنت چو کو تو انان | پنهم بیاوران نیاکه هانان
باوات محمد سختن مشکلم | نه تاو بهرون کوتا منز ٢
ار مبوت برزود بروای احوال | عرضت بدره بباد شمال
ملکهای شمال برورش بیام ٢ | ولای محمد علیه سلم
محمد دیا شمال شب کیر | مهدو نه باخ کاکا بوی عبیر
دالتش ای شمال نیازم ایدن | مشکلم کفتن و توم امیدن
بتاد تعجیل بشو برا ده | برارش هدیت رسول الله وه
بای شمال دالتش ای بیر کرنیرا ٢ | عرضت مکیر دن و بان دیده ٢
شمال عرضش سند کرت به سینو | رودش نیاز ای شار مدینوه
در تر جه شوله شمس زرین بال | شه به مدینه مبارک ای شمال
نقشش دانر بتشادی مجر | رو بروی محراب رسول سرور
رسول الله وات بر بهری چشن | بای شمال آما احوالی پرشین

اصحابه کتاب

اصحابه کتاب مجر شر داوه | خطش ناهدیت رسول الله وه
رسول هموریش کرت مطالعش کرد | دالتش خدایا بتومان سپرد
اصحابان واتن یا رسول چین | دالتش چیش وا چون سیاکت نیش
حیدر ز لیلی محمد شنفت | آه سرد کیث وینها دنفت
بزم غزای کورشی نی الله قین | دالتش بقمر دلدل کره زین
دالتش یا رسول چه کام دیاران | ذلیل کام ٢ قوم دست کفاران
دالتش طایفه ملک دجیلن | سردار معظم براش فضیلن
روان بی قمر و بی باد سر | دلدل چه ملکان وش آوردور
پیرزالی بی جوز ها ندرا | آماشی دلدلی شای سردانرا
دیشکه شای مردان پوش جامه کار | دلدل نماز دو دش بو سوار
ترددست کفتش چی تنک زین | بهر دو مواهیر دو ز میلن
دالتش مر مکری یا دردن بار | بمدعای دیش دنش بو سوار
دالتش یا علی قرضم بهن و بنت | دفرمشی قرضم دان بنت
علی وات ای زبان چیشتن بنه | هر چی مواجی مسدرت بنه

تا گفتو کونشان جه دلی ویرد | قبر به مدار دلدش زینا کرد
چهره دینهٔ شیر ونشه لی سوار | رودش کبر دنو لات طایفهٔ کفار
رسول دابنش پیراهن دیش | تا که زرا مانش لی چبان سار شر
دلدل زینت نبال دینهٔ کبوتر | یادا به منزل یادای غضنفر
دیش نسخرادا سپاهی بی شمار | تمام بت پرست طایفهٔ کفار
جه سر تا دامان تمام هر پوشش | چون دریای قلزم آما بخروشش
دیشکه صحرای دینهٔ سنگ خار | بار حق کفتن لهرو بان بلار
صد هزار سوار دینهٔ شیر نر | کفتن نمیدان دلی یاد وسر
فکرش کرد داتش یه کام سپاه بو | ادنر کو ر بت پرست کام کس شیابو
یه او سپاه بجدای کلدا | محمد حیث ان کردن قتل عام
سالی تکوشنهٔ اودرهای بی شمار | دینهٔ شیر نر مدران بسوار
چیش داچون جه دست قوابت پرست | هوال صحیح نمکنو اجه دست
قطرش بیکالی بی خورهای بی خواب | چند فرسخ بی نان لوادی آب
دیدهٔ پر اندوه درون پر خروش | پری محمد جیکر کوشنهٔ دیش

خیمهٔ زر ستون

خیمهٔ زر ستون آلای لد جی ورد | بیرون جه او رهای تا کتیای فرد
بدیدهٔ پر آب مکیلیا فرور | دیشکه خیمهٔ دیارنا جه دار
قدری جه او رهای تا فرادرار | هوانت تیهد اشنا الله نوریلی
رودش کبر دنو خیمهٔ دینهٔ دیر حرمت | هر چو که احوال بکینو ابد رست
قهر کرت بدرست دلدلش داماو | بوینو خیمه کیشن تا جه ناو
یادابه خیمهٔ آلای زر ستون | کوششش کرت بدرست یا وا بیرون
دیش تیر انشتن … کشنا دینهٔ حور | نور اودا کس نما نا جه دور
شوری دیش کنار خیمش لی کشناد | هور شاد یا چون نخل شمشاد
بوینو کشن خیمهٔ دیش چشتن | بزانو اینه … ستن یاد شمن
دیشکه شای مردان مهربان بو سوار | دست نشان و بان قبضهٔ ذوالفقار
او نور شیرین اثر کرد ندل | دا اتش حیدرن نشتن بزل وصل
شناسائش واتش … حیدرن | جوابش محمد جنک جیکرن
ونش کرد سلام بی پرده جا | حالاش نه پرسه پاش جنی رکاب
علادات پیش سول جنت جا | شو بنیای علم سوز مصطفی لبر

علی دات پنش سوز سیم انزام / بی طور که کردن جیتنا قتل عام
یر خشلی ادری بی سهایتن / سپای کا مین شهر کا ولدیتن
داتشی یا حضرت سپای دو جیتن / سردار معتصم برایش فصیلتن
جهلی آبالی کوربرانذیش / مکه مبارک بکیرد لی دیش
کعبه بکرد بیا که بتا ن / بر طرف کرد دین امتان
محمد نامی کیث ن بی دو چار / بی طوره وستن لدر ونان لدر
ارعلی تولی اد فرزند تون / بگر اماتت مزانی جکو ن
پیدا اش مکری مکیا نیش و لا آ / دیرن ادبردن مسن جه حق خدا
حیدر اید شفقت دست کرد و جسم جام / کوندلیث ن بکرد قتل عام
کابه ز الفقار کاه کا به صحا / مکرت و مکنیث مکرد قتل عام
نعرتش یکی و دینه هوریار / زهره دریالی جه کو تمرا
محمد شفقت لغوی شیر نر / جه پناس لدران بر آماد ر
هوریزا لواد لدی یا بوی دیش / چنی زوخ نلا کو ربرانذیش
یاد ابه حیدر بکردش سجود / مراد شی اید لی یا دابه مقصود

حیدر ریالی جه

حیدر پیالی جه لیث دلدل / بونیا نبوش وینه دسته گل
پنشب لی جبه رسول سرور / داشب ته محمد بکردش نور
محمد جبه رسول کرد نور / یک سر سار یشب لی زامان خطر
حیدر دات محمد چیش مرادتن / نه چو که شعری انتظار تن
محمد روش کرد نه خیمه زرباف / یا دا شعری آهوی مشک ناف
شعری دیش جمال ادجون آفتاب / کفت نخاک و پاش بوینه مهتاب
اوند تواضع کرد بیر دکیان / وینه زلیخا یوسف کنعان
او ساجود ما حیدر صفدر / کیث ز الفقار بر تنزه ... سر
هارجه وقت صبح تا وقت ابوا / یاد نا بقتل جه کوران هزار
ایوار لی آما سپای روم زنگ / سر زمین در لاد کیلیا جنگ
علی ز الفقار کردش بخلاف / روش کرد نه خیمه ابریشم طناف
نکردشان خواب اوشو تا سحر / نیاجه کوران بوینون زرر
معتصم آما ورجه نمای شام / رسول کیا ئیت ولدی کلنداآ
اگر نیاون ایمشو ولا مان / سحر هر دو تان مکر دون جه کیان

علامکیر دوم به ضرب کمند   ایوه هردستان مکردون جه بند
شری وات رسول شو بر ملو   بواچه ولای کور گمراوه
هیچ دین اوان نداروم قبول   مهان بامت جان خدای رسول
بقول رسول مسلمانان   بندهٔ خداوند جان ستانان
صد لعنت بلات ملات بر شر   جه هردو دنیا نین دستگیرش
بی حکم حکمت بی کرامتن   بی ملک بی املاک بی سعادتن
خداوند خدای هفت آسمانن   آخری شنده هردو جهانن
مانک خورشون چنی ستاران   بی چتر و ستون چون شو نارا
ار مبوت بری سرو دماوه   مسلمان ببه بشو براوه
وات بخداوند نزاو نمردن   نه تا و سرود با بردن
رسول هوسیزا چنی سودای غم   جواب نامش بردولدی معتصم
هرچی که شری وات بی پرتش   یکیک وات جلدی کور بهاندیش
ادشو تا سحر ملعون نکرد خواب   تا جه کوی مشرق سرکیش آفتاب
سحر بی سپای خورشید خاور   سرکیشا جه چرخ گردان اخضر

سپای زنگ ا

سپای زنگ آما گیرا چون تیر   شی شت کوی قاف بی نظیر
سحر شای مردان گیت ذوالفقار   بزم قتل عام طایفهٔ کفار
هرچه وقت چاشت تا بنماز شام   پنج هزارش کرد جه تن قتل عام
دیش که سپای ویش ببقین ملعون   پنج هزارش دین سرنگون
نعرتش بیکا چو که هوریزا   رو بر دمد را چنی مرتضی
گرز گرانش برد و بالای سر   چنی شای مردان مدد راوران در
آما بش نو بفرق حیدر   غلطانش کرد نجای غضنفر
شای مردان گرزش برد نزدی هوا   داش بفرق سراو کور گمرا
ملعون بو بینهٔ حول بیابان   آما و زمین نخون بی غلطان
وینهٔ غضنفر غلطان خون بی   هر زرهٔ مغزش آوارتون بی
معتصم آما دیش فضیل کشیان   هر زرهٔ مغزش وجای پشیان
چهار استخوانش شکستن بهم   ارواحش لوان دروی جهنم
ارکان دولت وزارت پنا   آوردولدی ویش بی صلح صلا
بوبا بکری بهم صلای   یام خو بکرین هر یک شو جای

ارکان دولت آصف پناه بی   جه قدیم ایام اسلام بی بی
چنی معتصم آمان و سخن   کوهر افشان گر اجه درج دهن
ار بقول سن کو بکری کار   والله خار پریت بیو گلزار
چنی گل جسم نشین و سلام   نازین ای سپاه بیو قتل عام
دین مصطفی بکر می قبول   ایمان باوری بخدا و رسول
تا آخر جنت بیو جامان   محمد میبو به شفا خوامان
معتصم واتش ارکان دولت   ای دین مذهب عیانن و سنت
بکری او دین برات بیقین   اخیار کری گل جسم او دین
معتصم چنی قوام خویش فرد   روش نه آستانهٔ شا مردان کرد
علی او ان اسم سور بزاو باه   کردین به حرمت و جای
بندهٔ خداوند امت رسول   بریده و یکیان کرشان قبول
او باجو دما علی مرتضی   واتش معتصم ای من رضا
بقول خدا رسول سرمد   شری بسر ری تو به محمد
معتصم واتش حیدر صفدر   جه فرمان تو نمشو نا و بر

نزول سر زمین

نزدی سر زمین هر نازنینان   شری هر کنیز و یم هر بنده نان
دست معتصم کرت و بان دست   عقد شری شان پی محمد بست
بقول خدا بکفتهٔ رسول   کردشان نکاح ایجاب قبول
شری حلالی حق ایرش با مراد   چنی محمد بنیشو بشاد
او باجو دما علی مرتضی   واتش معتصم حشمتن رضا
شهر ولایت مقام فضیل   اهل حشمات طایفهٔ جلیل
بلام بشرطی نکیلی جه دین   بقول شیطان مردود لعین
معتصم واتش بقول خدا   هر نازنیندان نمبوم کمرا
بحق خدای ره نمای ره بر   جی دین مذهب نمشو نا و بر
علی شهر ویش هم به ویش پسر   روش نمدینهٔ مبارک آورد
معتصم با حیدر صفدر   روان بی چنی و امندهٔ لشکر
یاد ابو لات ملک اقلیمش   بقصر جام ریز تخت مقیمش
هر بت خانهٔ بردش کان   سوچناش با آهر بانک زجان
شهر ولایت فضیل کمراه   سپردش به ئبت وزارت پناه

آفتاب چه مشرق سر کشادور روشن کرد مکه مبارک حبیب

۲۷ لعل و جواهر گنج خزینه بر دو ولایت شهر مدینه

علی و محمد شعریو کلندام شین ولدی رسول علیه السلام

شعری دیشب حال رسول سرور کفت خاک پاشر دینه قرخ

رسول سرور هر حال شان بهم مبارکش ذات کیاست و حرام

تمام شد تمام باهموزاری باهموزاری دل بی قراری

اسمم مشهور نابه محی الدین ام مکرون مزاری صبح تا به شام

جسیور داتم بی تمام بر محمد بو صلوات السلام

هزاران درود و هزاران السلام زنا بر محمد علیه السلام

تمت شد بدست حقیر فقیر محی الدین پسر سید عبد القادر

در قریهٔ یکور سکونت داریم ۱۳۰۵

۱۳۰۵

